

SETKÁVÁNÍ

Brněnský evangelický měsíčník

2022 / 7

Kamkoli půjdeš, půjdu, kdekoli zůstaneš, zůstanu. Tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem.

Rut 1, 16

HESLO NA ČERVENEC 2022

Po Bohu žízním, po živém Bohu.

Žalm 42,3

„Když se o prázdninách vydáte na delší výlet, nezapomeňte si s sebou vzít něco na pití. Nejlépe vodu. Jinak budete mít žízeň.“ - Každý ví, co je žízeň. Žízeň z nedostatku tekutin může mít mnoho stupňů: od nepříjemného pocitu až po ohrožení života. Jak ale popsat žízeň po Bohu?

Jako člověk, který je na smrt žíznivý a touží po vodě, stejně tak žalmista touží po Bohu. Bez Boží přízně je vyprahlý, vysušený, jen se vleče pouští života. Šetří síly, aby ještě chvíli vydržel, dokud... Dokud co? Je to jen přežívání, dokud se mu nedostane dalších sil z čerstvé vody.

Žalmista touží po živém Bohu – ne po modle, po nějaké iluzi, ale po Bohu, který mluví, žije a dává život, po Bohu, který reaguje vždy nově, mluví se mnou, dává nové impulzy; po Bohu, který je mi nablízku a má mne rád.

Jenže někdy takovou Boží blízkost necítíme. Nedokážeme říct proč. Někdy proto, že s ním po dlouhou dobu nemluvíme a pak už to jde jen ztěžka nebo vůbec ne. Někdy mu vyčítáme, co nás potkalo, a viníme jej za naše prohry. A někdy nenalezneme žádnou příčinu. Připadá nám, že se vzdálil on, že nás opustil a zanechal napospas. Kdysi nám s ním bylo dobře, ale kde je teď? Jedno žalmista ví: Bez Boha je osamělý, unavený, jakoby bez energie, bez „šťávy“. Zbyly už jen vzpomínky, jak se kdysi brávil do chrámu s celými davy a radostně mu vzdával chválu. Co mám ale nyní dělat: „Na Boha čekej. Opět mu budu vzdávat chválu.“ – Tento žalm nemá žádné rozuzlení. Zatím se karta neobrátila, nic zvláštního se nestalo. Jedna jistota se ale žalmistovi vynořuje: Nehledá si žádné náhražky, které by jej osvěžily. Čeká, že Bůh se mu ozve, přijde, napojí jej. A on mu bude zase radostně prozpěvovat.

Přeji vám prázdniny plné chval Pánu Bohu za krásy přírody, za lidi, se kterými budete trávit čas, za společenství Božího lidu. A i kdyby to vše nebylo samozřejmé a chvály vám lehce neplynuly z úst, stojí za to čekat na Boha.

Jarmila Řezníčková

HESLO NA SRPEN 2022

*Tehdy zaplesají stromy v lese vstříc Hospodinu,
že přichází soudit zemi.*

1 Pa 16,33

Působení Ducha svatého

Jak působí Duch svatý? Skrytě, vytrvale, jemně, mocně.

A jaký je důsledek jeho působení?

Odpustíme, i když jsme na někoho naštvaní,

jdeme do kostela, i když jsme unavení,

pomůžeme druhému, i když potřebujeme sami pomoc,

snažíme se udržet si dobrou náladu, i když nás něco trápí,

snažíme se napravit chybu,

vzdáme se něčeho pro druhého člověka.

Proč to děláme?

Protože cítíme, že dostaneme nejvzácnější dar od Ducha svatého: lásku do srdce a pokoj do duše.

Působení Ducha svatého si představuji jako tenký, jasný a nekonečný paprsek světla protínající tmu, jako řeku, která teče mezi dobrem a zlem.

Snažím se udržet na správném břehu,

ale někdy je proud velice silný a ta moje lampička skomírá a bliká,

ale ještě nehasla.

Marie Melicharová

BYLO

Pastorálka ve Svitavách

Jednou za rok vyjíždějí faráři a další účastníci pastorálních konferencí z Brna na dvoudenní setkání na některou z far seniorátu. Zpravidla tam, kde někdo končí. Letos k žádnému přemísťování nedochází (uff), všichni faráři i farářky zůstávají na svých místech, proto jsme vyrazili za seniorem Filipem Kellerem do Svitav. V komorní sestavě osmi lidí jsme si dlouho do noci povídali, sdíleli zkušenosti. Druhý den jsme početně posílení slavili bohoslužby, které pro nás připravil David Sedláček. A pak jsme vyrazili na výlet. Ze Svitav znám tak hlavní silnici, tři kruháče, benzinku ÖMV a Lidl. Vlastně ještě Červenou knihovnu, Červený kostel, Fabriku, Coolnu, hospodu, které se říká „U Černého partyzána“ (podle Josefa Serinka, Roma, který utekl z tábora v Letech, aby vedl partyzánský oddíl). Svitavy umí opravdu překvapit.

Filip nás zavedl k rybníku, místnímu Balatonu a ráji bruslařů, který před pár lety právě v tomto čase proslul úhynem ryb z nedostatku kyslíku.

A pak následoval oběd, odkud jsme poslali narozeninový pozdrav Radku Novákovi s podporou ve velmi těžké situaci jeho rodiny.

Iva Květonová

Víkend s konfirmandy (Brno II)

V posledních letech se faráři z našeho sboru vydávali vcelku pravidelně s konfirmandy na společný víkendový pobyt. Abychom mohli soustředěně přemýšlet o konfirmačních bohoslužbách. Abychom mohli osobně mluvit o tom, kdo bude připravený ke konfirmačnímu vyznání. Aby každý měl prostor k vyslovení svých otázek, obav nebo přání. Abychom byli spolu.

Letos na jaře jsme mohli po delší přestávce způsobené mimo jiné karanténními omezeními opět tuto akci podniknout. Na víkend 27. - 29. května, dva týdny před plánovanou konfirmační slavností, jsme se vydali na společný pobyt do Jimramova: skoro všichni konfirmandi, tedy Míša, Bety, Marek a Richard, jen Katy bohužel kvůli nemoci přijet nemohla, dále oba faráři a jeden tatínek v roli kuchaře.

Na programu bylo: večerní pobožnost ve ztemnělém jimramovském kostele, noční procházka městečkem, rozhovor o Apoštolském vyznání, rozhovory o konfirmaci, Danovo kulinářské umění, vycházka na skalku Prosíčka, návštěva místních pamětihodností, nedělní bohoslužby, hry, zpívání ze Svítáku.

Dnes můžeme doplnit, že dva týdny na to proběhlo představení konfirmandů staršovstvu sboru a v neděli 12. června pak místní církev sboru v Blahoslavově domě potvrdila těmto mladým lidem jejich křest a oni za sebe potvrdili, že svůj křest přijímají a hlásí se ke křesťanské víře.

Martin Horák

Blažkovský víkend Brno I

Po vzoru minulého roku se k radosti všech blažkovských nadšenců i letos konal víkendový pobyt na Blažkově, a to v termínu od 3. do 5. června.

Program byl tento rok opravdu pestrý. V pátek začal Ondřejovým duchovním zamyšlením o slepicích. Poté nás ještě Petr Zuka zavedl svými fotografiemi do světa Kostariky.

V sobotní dopolední týmové hře od našich farářů jsme si zkusili stavět budovy Diakonie po světě a shánět do nich zaměstnance. Odpoledne se vyrazilo na výšlap na hrad Mitrov, při kterém nechyběla ani oblíbená hra s kolíčky. Kalorie spálené výletem jsme mohli nabrat zpět při večerním opékání špekáčků u ohně. Následovala diskuze o budoucnosti sboru, převážně v oblastech mládeže a dobrovolníků.

V neděli nás ještě čekala bohoslužba s večerí Páně, která se zamýšlela nad babylónskou věží, uniformitou názorů a totalitou. Po obědě a úklidu jsme se s těžkým srdcem museli s Blažkovem rozloučit.

Naštěstí se neloučíme na dlouho. Víkendový Blažkov nás všechny navnadil, a o to více se těšíme na letní tábor.

Kačka Borošová a Lukáš Matuška

Noc kostelů v „Červeném kostele“ v Brně

Když jsem poprvé slyšela, pro kolik lidí chystáme ve sboru Noc kostelů, spadla mi brada. Prý i pro šest tisíc. Z vesnice jsem byla zvyklá na komorní akci tak pro 150. Tisíce pro mě byly tedy naprosto nepředstavitelným číslem.

Po dvou letech covidu nakonec přišlo 2 985 návštěvníků. Bylo potřeba 30 dobrovolníků, organizační schopnosti pana kurátora a mnohé zkušenosti z dřívějších ročníků.

Chtěli jsme, aby vedle kulturních programů bylo nějak patrné, že kostel není jen stavba, koncertní nebo výstavní síň, ale prostor, kde se žije, kde je doma konkrétní křesťanské společenství, kde jej mohou kolemjdoucí i nějak zažívat, připojovat se.

Proto bylo možné vedle varhanních vstupů místních varhaníků, pěveckého sboru Kůrovec, Vachova sboru moravských učitelek, mužského pěveckého sboru z Bavorska Europachor Landshut, Přikryl bandu a přednášce o historii kostela zavítat na grepovou limonádu a rozhovor do baru U dvou farářů nebo si vyrobit drobnou vitráž v dílně pro děti. I v tom velkém množství lidí se někdo zastavil na pozdrav, kratší či delší rozhovor. Děti si odnášely své vitráže, které teď snad zdobí okna jejich domovů.

Noc kostelů je příležitostí k otevírání dveří křesťanských společenství, k odstraňování bariér a různých obav. Snad tohle zažil někdo i v Červeném kostele.

Iva Květonová

Seniorátní neděle

Po dvou letech se opět uskutečnila 29. května v Miroslavi. Velké díky patří celému místnímu sboru, který se zodpovědně ujal organizace akce pro přibližně dvě stě lidí. Bohoslužba i pobožnost nás posílily a inspirovaly. Kázání Ivy Květonové oslovilo malé i velké.

Na živě vyprávěný příběh o Noemi, Rút a Boázovi, do kterého byli posluchači aktivně zapojeni, dlouho nezapomeneme. Slavení večere Páně pod vedením Davida Sedláčka bylo důstojné a radostné.

Bohoslužby doprovázel pěvecký sbor, hudební skupinka a velmi šikovný pan sbormistr/varhaník Radek Fér. Zpívali jsme písně známé a naučili jsme se i několik písniček nových. Z celé neděle si odnášíme pěkný pocit ze společenství, které se v Miroslavi mohlo po dlouhých dvou covidových letech setkat. Tolik rodin s dětmi! Tolik úsměvů, rozhovorů, setkání!

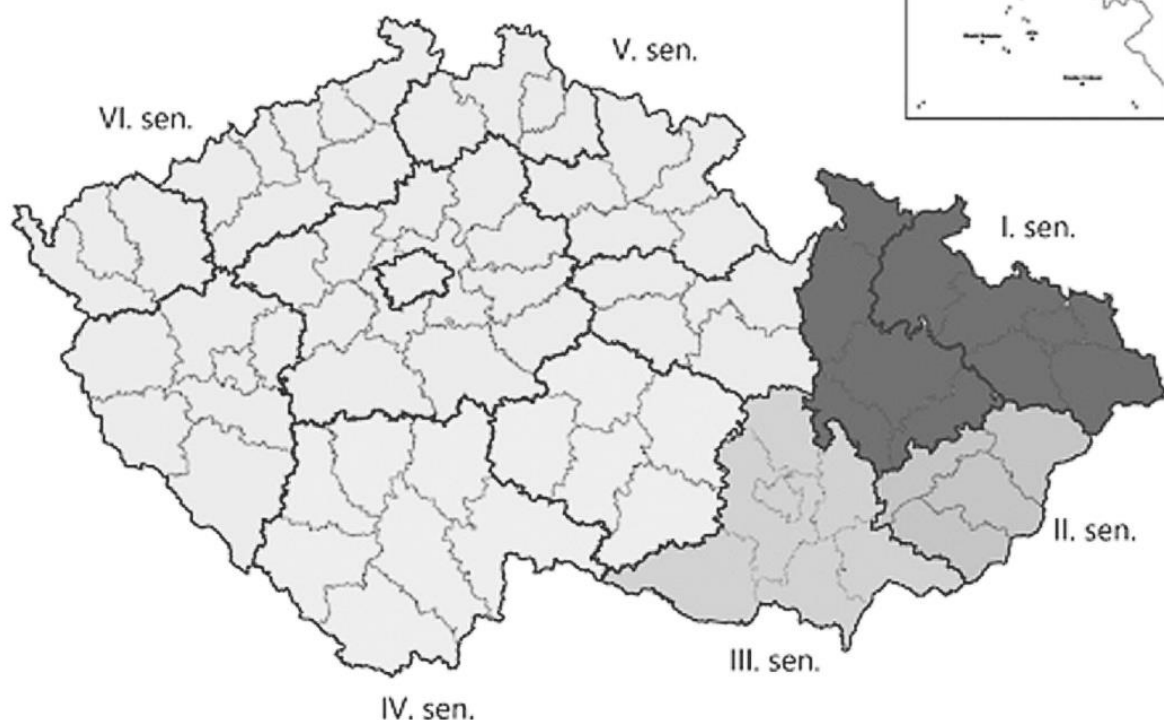
Děkujeme za přednášky o ekologii, za divadlo pro děti, africký stánek Katky Rybárikové (měl velký úspěch), výtvarné dílny pro děti. Budeme se těšit na další ročník. Již teď sbíráme nápady na téma další seniorátní neděle.

Za seniorátní poradní odbor pro práci s dětmi Martina Zuštinová

Výběr usnesení 4. zasedání 35. synodu ČCE

ČESKOBRATRSKÁ CÍRKEV EVANGELICKÁ

Návrh nového rozložení seniorátů

Začíná diskuse o novém rozdělení na senioráty

Do sborů, na poradní odbory mládeže a na konventy posílá církev návrh na nové rozdělení seniorátů. Návrh má odstartovat diskusi v církvi na toto téma. Počítá se v něm s redukcí počtu seniorátů a s profesionální administrativní podporou činnosti seniorátních výborů.

Rychlejší vznik nového kazatelského místa

O nových kazatelských místech ve sboru či seniorátu může nově rozhodnout konvent.

Povolání společného kazatele pro více sborů

Povolání společného kazatele pro více sborů není časově omezeno. Je ponecháno na moudrosti staršovstev a seniorátního výboru.

Zjednodušení pravidel pro půjčky sborům z personálního fondu

Byla zrušena složitá pravidla půjček z PF. Způsobilost k obdržení půjčky nově posuzuje synodní rada a ve spolupráci s investiční komisí stanoví úrokovou sazbu.

Úprava řádu pastýřské služby

Řád pastýřské služby, který se týká krizových situací, kdy je třeba v církvi obnovit spravedlnost kvůli závažnému jednání některého z jejích představitelů, se dále zpřesňuje. Nově se vedle kazatelů, presbyterů, funkcionářů a zaměstnanců církve může vztahovat i na další role ve sborech, jako jsou vedoucí kurzů, táborů, mládeže, učitelé náboženství, učitelé nedělní školy, varhaníci apod. Ti, kdo se cítí poškozeni, se mohou obrátit na pastýřské rady. Pokud jde o členy sborů, vykonává tuto pravomoc stejně jako dosud staršovstvo sboru.

Práce na katechetické příručce pro náboženství ve sborech a školách

Synod pověřil synodní radu, aby zahájila práci na nových učebních materiálech pro katechetickou práci s dětmi mladšího školního věku.

Odvody sborů na kazatelskou službu církve (tzv. personální fond)

Rok	2022	2023	2024	2025	2026	2027
Základní odvod	245	290	340	390	445	500
Pevná část	210	245	260	(bude rozhodnuto 2023)		
Solidární část	35	45	80	(bude rozhodnuto 2024)		

Hodnoty jsou v tisících Kč.

V Roztokách u Prahy vznikl nový sbor

Synod schválil vznik farního sboru v Roztokách a schválil pro něj dvouletou finanční podporu. Farářkou sboru se stane Anna Pokorná. Jde o první vzniklý sbor v ČCE za více než 50 let.

Prohlášení k agresi Ruské federace na Ukrajině

Synod ČCE vyjadřuje svůj soucit se všemi lidmi, do jejichž života zasáhla agrese Ruské federace proti Ukrajině, vyslovuje jim svou solidaritu a věnuje jim své přímluvné modlitby. Děkujeme všem, kdo se v této válečné krizi snaží pomoci. Zároveň jako křesťané odmítáme výroky církevních představitelů, jako např. moskevského patriarchy Kirilla, které tuto agresi ospravedlňují.

Prohlášení o vztahu ČCE k muslimům

Synod vyzval k dialogu s muslimy ve sborech a jejich okolí. Ve schváleném obsažném dokumentu se mluví o obdobách i rozdílech mezi křesťany a muslimy, o společných dějinách i současné situaci a setkávání.

Prohlášení synodu – Žijeme spolu v jedné církvi

Žijeme spolu v jedné církvi, stejně jako v celé společnosti – lidé heterosexuálně i homosexuálně orientovaní. V Ježíši Kristu není mezi námi rozdíl. V něm Bůh přišel mezi nás a dosvědčil svou lásku ke všem lidem, zejména k opomíjeným a opovrhovaným. Na kříži na sebe vzal hřích každého člověka a ve svém vzkříšení dává každému naději nového života.

Bereme vážně biblické svědectví o Bohu. Věříme, že Písmo svaté se nám působením Ducha svatého aktuálně stává jeho slovem. To platí i pro ta místa, kde se Písmo vyjadřuje k homosexuálnímu chování. Čteme-li Bibli od jejího středu, totiž Ježíše Krista, říká nám zřetelně a jasně: Bůh ve své lásce přichází ke každému z nás. Tím také ovšem často překračuje hranice dané lidskými předsudky.

Začínáme si uvědomovat, že přes dosvědčování Kristovy lásky se lidé homosexuální orientace mnohdy necítí v našich sborech dobře. Je nám to líto. Vyznáváme, že v minulosti církev často těmto lidem ubližovala. Omlouváme se jim.

Jako Kristova církev toužíme být společenstvím, kde se realita Božího království odráží v našich vztazích. Bereme vážně apoštoloivu výzvu, abychom usilovali o to, co slouží pokoji a společnému růstu. Přejeme si, aby lidé s homosexuální orientací nacházeli v našich sborech domov a byli, tak jako všichni, přijímáni i se svými partnery a partnerkami.

Víme, že k problematice homosexuálních vztahů existují různé výklady a porozumění. Nechceme, aby to vedlo k radikalizaci a nesnášenlivosti ve společnosti i v církvi. Vždyť právě v Českobratrské církvi evangelické, vzniklé v živém rozhovoru různých církevních tradic, smíme své odlišnosti unést a být jednotní v Ježíši Kristu.

Zpráva synodní rady

Ne přežívat, ale plně žít!

Zprávu pro 4. zasedání 35. synodu jsme pojali jako programové prohlášení synodní rady zvolené na období 2021–2027.

Hned na počátku funkčního období jsme naplno pocítili napětí mezi našimi plány, vnějšími okolnostmi a Božím působením ve světě.

Vážíme si a ceníme všeho, co máme, co jsme zdělili: obdarované lidi, živá společenství, svobodu se scházet k bohoslužbě i svobodu vycházet do světa, promyšlený a prodiskutovaný Strategický plán, nezanedbatelné materiální zdroje a dobře nastavený grantový systém. Neocenitelnou pomocí je profesionální fungování Ústřední církevní kanceláře podporující život i správu sborů na všech úrovních.

Uvědomujeme si však, že vnější okolnosti našeho života se v posledních dvou letech radikálně změnily. Sotva jsme prošli pandemií, vypukla válka na Ukrajině. Řada jistot se změnila v nejistoty. Skončila doba, kdy jsme se zabývali sami sebou. Jsme voláni k širší odpovědnosti a službě v důvěře, že budeme-li hledat Boží království, vše ostatní nám bude přidáno.

Jsme voláni k plnému životu, nechceme jen přežívat. Naším východiskem je evangelium jako zvěst o Boží milosti a ujištění o Božím zájmu o celé stvoření. Evangelium je nám svěřeno jako zdroj naděje a jako poslání. Svůj život a jednání opíráme o Kristovo evangelium, v bohoslužbách i dalších setkáních ve společenství sboru.

K úkolu vést ČCE v příštích šesti letech přistupujeme jako ke skromné části Božího díla v tomto světě s respektem ke specifickému dědictví české reformace.

Chceme být církví, která pečuje o to podstatné – Boží dar evangelia – a vzájemně i ekumenicky se posiluje v jeho šíření. Dle svých obdarování a možností se chceme podílet na jednotě církve.

Chceme hledat konkrétní podobu našeho poslání, naší misie dnes. Ceníme si rozmanitosti, počítáme s ní. Chceme povzbuzovat ty, kteří hledají nové formy společenství a navazují na svědectví těch, kteří šli před námi, a objevují jejich dědictví v novém světle. K živému sboru patří věrné jádro i širší okruh přátel a příznivců.

V otázkách institučního uspořádání, efektivní správy a řádného hospodaření chceme využít zkušeností občanské společnosti, zejména příkladů dobré praxe z neziskového sektoru.

Vodítkem k tomu, jak církev vést a spravovat, je nám Strategický plán ČCE. Některé úkoly již splnila předchozí synodní rada, na řadě dalších začala pracovat, a my chceme na to, co bylo uděláno, vděčně navázat. Jako prioritní úkoly vidíme *tři oblasti* pokrývající 7 kapitol strategického plánu (SP):

1) Společenství, zbožnost a klíčoví lidé (kap. I, II a IV SP)

Společenství církve tvoří lidé, jim slouží kostely, modlitebny a fary jako prostředí a zázemí. Hodláme v první řadě pečovat o to, aby klíčoví lidé v každém společenství měli potřebnou podporu, vzdělání a zkušenosti. Aby oni i jejich blízcí přijímali pověření k práci pro církev radostně a s důvěrou v Boží zaslíbení. V tomto duchu chceme:

- povzbuzovat naše sbory i jednotlivce k životu z evangelia v radosti, otevřenosti, naději a s odpovědností za dění ve společnosti, ve světě,
- dodávat jednotlivým společenstvím i jedincům odvalu k hledání vlastních cest dle rozmanitosti obdarování a místních podmínek, jak naplňovat Kristovo poslání,
- dbát na vzdělávání kazatelů i laiků, které vychází z biblicky založeného kázání a cílí na empatickou pastorační službu všem potřebným v církvi i mimo ni,
- naslouchat hlasům mladých, zapojovat je do rozhodování na všech úrovních, sdílet svou zkušenost, navzájem i společně se nechat inspirovat,
- propojovat aktivity, sdílet zkušenosti a učit se z dobré praxe vlastní i ekumenické,
- budovat systém péče o zaměstnance církve a dobrovolníky,
- podporovat dobrou pastorační praxi ve sborech, sbírat a sdílet zkušenosti křesťanské služby, sborové diakonie, kaplanů,

- podporovat spolupráci s Evangelickou teologickou fakultou UK a dalšími akademickými i neziskovými institucemi při celoživotním vzdělávání farářů, jáhnů, pastoračních pracovníků, výpomocných kazatelů, presbyterů, organizátorů církevních setkání, společných pobytů či letních táborů,
- posilovat solidaritu mezi sbory i menšími společenstvími, a zvláště menší společenství povzbuzovat k místní ekumenické spolupráci.

2) Otevřenost prostřednictvím misie, škol Evangelické akademie a Diakonie (kap. II a VI SP)

Nechceme se uzavírat do sebe a s vděčností a jako poslání přijímáme možnosti působení v různých oblastech života, které přináší svobodná společnost. Naše misie navazuje na Boží milostivý pohyb vůči stvoření. V následování Krista se i naše misie orientuje na vyloučené, trpící a nepatrné. Je inspirována Duchem svatým k chvále, radosti a lásce. V tomto duchu hodláme:

- podporovat diakonickou práci v rámci naší Diakonie i v našich sborech, budovat vzájemnost mezi církví a Diakonií,
- podporovat kaplany pověřené ke službě ve věznicích, armádě, ve zdravotnictví i v sociálních službách,
- podporovat vzdělávání v duchu evangelia prostřednictvím škol Evangelické akademie (EA)
- rozvíjet ekumenické vztahy v rámci církevních škol a kaplanské služby,
- hledat nové formy misijního působení s využitím zkušeností kaplanů ve školách EA a Diakonii.

3) Otázky řízení, zejména z hlediska podpory a komunikace (kap. V a VII SP)

Nebojíme se institučních změn, které reagují na změny ve společnosti. Chceme být průvodci sborů těmito změnami. Předpokladem laskavého doprovázení je otevřená komunikace, vzájemné sdílení a solidarita. Zkušenosti z covidové pandemie nám ukazují, že sborový život byl omezován, ale řadu praktických záležitostí jsme se naučili digitalizovat a účinně řešit prostřednictvím internetu. Máme celou řadu schopných a ochotných spolupracovníků, rezervy máme v jejich koordinaci. Hodláme:

- pokračovat v digitalizaci a usnadňovat administrativu sborů a seniorátů,
- pokračovat v restrukturalizaci správy církve s cílem vytvořit lepší podmínky pro její službu,
- usilovat o zjednodušení právního rámce a další zpřehlednění financování církve,

- využít období přechodu na samofinancování k proměně organizace církve, aby odpovídala aktuální situaci místních společenství i potřebám v jejich okolí,
- vytvářet dobré podmínky pro pracovníky ÚCK, zlepšovat komunikaci mezi ústředím a sbory, úžeji spolupracovat se seniorátními výbory, navštěvovat sbory i využívat online konzultace,
- pokračovat v pořádání tematických konferencí online – o misii, o pastorači, o vzdělávání – otevřít tak rozhovor co nejširší účasti a propojit ty, kdo se zajímají a mají k danému tématu co říci,
- posílit solidaritu a flexibilitu v péči o církevní stavby transformací Jeronýmovy jednoty do grantového systému obdobného diakonickým a rozvojovým projektům,
- budovat a vzdělávat personální zázemí, vytvořit databázi expertů pro řadu odborných a administrativních činností.

„Synod“ znamená „být společně na cestě“. Nebojme se společně vykročit!

Tisk č.5. přijatý na 4. zasedání 35. synodu 19.-21. května

STATEČNÉ ŽENY V BIBLI

Noemi a Rút

Krajinou kráčí dvě osamělé ženy. První z nich, Noemi, je už v letech, druhá, Rút, je mladá žena. První je původem z izraelského lidu - lidu, který vyznává jediného Boha, Hospodina. Druhá je Móabka, pohanka. Ta první byla matkou muže té druhé: tchýně a snacha.

Ovdověly, Noemi i obě její snachy. Noemi se vypravila k návratu do své země. Opouští zem, do které kdysi se svým mužem a syny přišla, a vrací se domů, mezi své. Jedině tam může jako vdova najít nějaké zaopatření a zastání.

Obě snachy se vydaly na cestu s ní. Noemi se ale zdál vlastní úděl příliš trpký, nechtěla, aby ho s ní musely snášet i její snachy. Nabídla jim možnost, aby zůstaly ve své zemi. Snacha Orpa této možnosti využila, Rút se naopak rozhodla vlastní zem opustit. Třikrát Noemi svou snachu přemlouvala k návratu, třikrát takovou nabídku Rút odmítla. Měla možnost, že by se o ni postarala její vlastní rodina, ale odmítla ji. Odchází do cizí země, do cizího prostředí. Odchází do nejistoty.

Přicházejí chvíle, kdy musíme volit, říct jasné *bud'* – *anebo*: odejít, anebo zůstat. Odejít a opustit vlastní rodinu, přátele, známé, okruh lidí, s kterými se setkáváme. Nechat za zády vlastní zázemí, jistotu domova a jít. Za partnerem, za jiným blízkým člověkem, který nás potřebuje.

Rút se rozhodla odejít ze své rodné země a zůstat s Noemi. Rozhodne se doprovodit stárnoucí ženu do její vlasti, být jí pomocí a oporou. Rozhodne se být se svou tchýní až do konce života. Osvědčuje věrnost a ochotu k pomoci - i když ji k tomu navenek nic nezavazuje.

Co člověka k takovému rozhodnutí vede? Rút říká: *"Kamkoli půjdeš, půjdu, kdekoli zůstaneš, zůstanu. Tvůj lid bude mým lidem a tvůj Bůh mým Bohem."* To ještě není vyznání víry v Hospodina, je to ale projev věrnosti, spolehlivosti, oddanosti. A možná už také vyjádření naděje, že tam v té neznámé zemi, kde lidé žijí pod autoritou jediného Boha, kde si prokazují přízeň, věrnost, kde si vzájemně pomáhají - tam se žije lépe. I když to tak nemusí na první pohled vypadat.

Začátky Rút a Noemi v judské zemi také nebudou nijak snadné. Sbírání zbylých klasů na cizím poli bude jediný způsob, jak může Rút pro sebe i pro svou tchýni zaopatřit obživu. Rút se pouští do namáhavé práce. A nereptá, nenadává na poměry.

Rút pracuje a stará se o svou tchýni. Brzy ji zde přijmou do společenství Hospodinova lidu, to když slyší slova, že smí s nimi jíst chléb a víno. A nakonec zde najde i svého zastánce, toho, kdo se jí ujme. Muž jménem Bóaz, příbuzný Noemi, si ji vezme za manželku. A narodí se jí syn - syn, který znamená ochranu a zastání i pro budoucnost.

Zní to skoro jako nějaký happyend. Příběh o ženě Rút ale nechce nic slibovat. Vypráví jen o tom, že tomu, kdo je solidární s potřebnými lidmi, může se také takové solidarity a milosrdenství dostat.

Příběh Noemi, která kdysi šla "za lepším", do země, kde úroda byla jaksi samozřejmější, nás varuje před tím, abychom se příliš nespolehali na vnější životní okolnosti. Příběh Rút nám říká, že rozhodnutí prokázat věrnost a připojit se k lidu, který vyznává Hospodina, přináší požehnání. Je lepší paběrkovat mezi těmi, kdo si navzájem projevují solidaritu, než si zachovávat svůj životní standard tam, kde se na Hospodina kašle.

Martin Horák

DIAKONIE

Ve čtvrtek 2. června 2022 dorazil do Brna patnáctimetrový kamion pomoci pro ukrajinské uprchlíky, který vypravili evangelíci ze Stuttgartu a dobrovolníci ze Sachsenheimu a Nußdorfu pod vedením bývalého ředitele GAW Ulricha Hirsche. Koordinaci na české straně zajišťoval sbor Brno I. a zástupce magistrátu města Brna, které je partnerským městem Stuttgartu.

Distribuci pomoci zabezpečilo několik organizací. Spolek Vesna, který pečuje o ukrajinské uprchlíky v Brně (<https://spolekvesna.cz/>), ocenil zejména plenky, hygienické potřeby, jídlo a část nábytku. Spolek Help for Ukraine cz (<https://www.helpukrainecz.cz/>), prostřednictvím kterého sbor už několikrát poslal pomoc do ukrajinských nemocnic, domovů pro seniory a sirotčinců, zajistí převoz a spravedlivé rozdělení jídla, léků, elektroniky, spacáků, vod atd. přímo na Ukrajině. A potravinová banka (<https://foodbankbrno.cz/>), která uprchlíkům v Brně mj. vaří a pomáhá s jídlem, si vzala chleby, brambory a část konzerv. Několik kusů nábytku pomůže i Diakonii ČCE (<https://brno.diakonie.cz/>) v novém chráněném bydlení.

Hodnota pomoci činila asi 40 tisíc eur.

Ondřej Macek

Na hraně dnů

Ve své knize Na hraně dnů básník a spisovatel Petr Prouza vzpomíná na svůj život a na výjimečné lidi, s nimiž se setkal a prožil s nimi kus svého života. S některými ho pojí přátelství už od dob studií na právnické fakultě. Patřil mezi ně například Josef Lžičar, bývalý obhájce Václava Havla z časů totality a později i vedoucí prezidentské kanceláře, a Petr Pithart, s nímž mnohem později spolupracoval v Nadaci Bernarda Bolzana. Ještě během studia ho Sergej Machonin přivedl do Literárních novin, kde spolu s Helenou Klímovou působil v oddělení publicistiky. V této době se také seznámil s Ludvíkem Vaculíkem. „Znal jsem ho déle jak padesát let a rozhodně se povahově nijak moc neměnil. Připadal mi jak vytesaný z jednoho poctivého kmene, úporný a zároveň citlivý, a rovněž jako jeden z nemnohých nepostižený převratovou slavobránou listopadu 1989. A určitě je třeba dodat, že ona přirozená empatie k osudům jiných byla určitě podněcována i jeho nezastíranou vírou v Boha.“

V období normalizace vystřídal autor řadu redaktorských míst. Od roku 1971 byl vedoucím kulturní rubriky týdeníku Mladý svět; roku 1973 však byl nucen redakci opustit, protože mimo jiné svým jménem kryl texty Milana Kundery. Jeho vyhazov z Mladého světa byl zinscenován, jak autor uvádí, nepochybně v součinnosti s StB. Od redakčního kolegy se dověděl, že v ředitelství Krátkého filmu shánějí narychlo dramaturga, na pohovoru mu ústřední dramaturg Krátkého filmu Topič (autor tehdy netušil, že je dlouholetým příslušníkem zpravodajské správy StB), řekl, že nechá připravit pracovní smlouvu a až dá výpověď v nakladatelství Mladá fronta, může přijít. „Jako upřímné boží telátko jsem všemu věřil, výpověď jsem podal, a byl pak volný málem čtyři roky. Topič mě podruhé už pochopitelně nepřijal a po sekretářce mi vzkázal, že lituje, že došlo ke změně, místo dalšího dramaturga zatím obsazovat nebudou.“

Poté se marně ucházel o různá místa, pod cizími jmény připravoval texty pro Československý rozhlas a lektorské posudky, a nakonec získal roku 1975 místo v redakci časopisu Naše rodina.

V roce 1982 zasáhla do Prouzova života nemoc a smrt první ženy Zdenky. V roce 1979 jí byla diagnostikována akutní forma leukémie a její stav se neustále zhoršoval. „V půlce prosince 1982 jsem staršího syna omluvil ve škole a oba kluky jsem zavezl k babičce do Žacléře. Pak jsem už skoro celé dny pobýval v nemocnici. Někdy 21. prosince jsem se Zdenkou naposledy smysluplně mluvil. O dětech, kde budou na Vánoce. A že musím jet za nimi

a ji nechat samotnou. A ničeho nelituje.... Byla silnější než já, na mne vše teprve čekalo.“

„Jak mě protáhl osud smrtící sekačkou, vypadl jsem na zem silou vší vůle kvůli synkům stále životaschopný. Díky normálně prostě nevysvětlitelné magické náhodě jsem potkal statečnou a smírnou Alenu, která mě dokázala zvednout zpátky nahoru k lidskému času. ... Za normálních okolností bylo zcela vyloučeno, abych se dostal do okruhu přátel či známých jedné klinické psycholožky ze Starého Města u Moravské Třebové, pevně ukotvené ve víře v Boha, s bratrem katolickým knězem a zcela mimo veškeré literární zákulisí. ... Svatbu jsme měli koncem dubna roku 1984 v Týnském chrámu na

Staroměstském náměstí. Ovšem předtím jsme několikrát poseděli v takzvaných předmanželských rozmluvách s páterem Jiřím Reinsbergem, knězem toho chrámu. Což byly, pochopitelně hlavně pro mne, vskutku originálně působivé promluvy, nebojím se napsat, zábavného a ironického glosátora ruchu světského i nadpozemského, skvělého pátera Reinsbergera. Občas jsem se snažil trochu oponovat se svým viděním Prozřetelnosti a svým jaksi osobním Bohem. Ale celkově to byla mimořádná zkušenost, která mi přiblížila a snad i osvětlila mnohé otázky po smyslu víry a pochopitelně i neméně možné odpovědi. ... Začátkem prosince roku 1985 se narodil můj třetí synek a dostal jméno Pavel.“

Nejobsáhlejší část vzpomínek se týká autora vztahu se spisovatelem Milanem Kunderou. Stýkali se pravidelně v 60. letech až do roku 1973 a jejich kontakty pokračovaly od 90. let až do současnosti; setkávali se osobně v Praze i ve Francii. Vedle Kundery v knize vystupují také autorovi blízcí přátelé, politik Jaroslav Šabata, básník Jan Skácel, filozof Karel Kosík a malíř Karel Laštovka.

Po ustavení mezinárodní Nadace Bernarda Bolzana, zaměřené na společné kulturní dědictví Čechů, Němců a Židů po staletí trvajícím v jedné zemi, v jednom duchovním prostředí, se Karel Kosík podílel na sestavování programu seminářů v Českém Krumlově, ale o rozhovoru pro noviny nechtěl dlouho ani slyšet. Až v roce 1995 se uvolil odpovědět na některé otázky a text rozhovoru vyvolal mimořádnou pozornost. V závěru rozhovoru autor knihy cituje úryvky Kosíkovy odpovědi: „Prožili jsme vítězství únorové i listopadové. Jedno otevřelo cestu k diktatuře partajní byrokracie, druhé uvolnilo prostor také pro loupeživou lumpenburžoazii. Ale Únorem, Srpnem, Listopadem politický kalendář českého národa nekončí. Před námi se rýsuje

vítězný prosinec. Jakub Deml nám zanechal svědectví, co soudil Otakar Březina o velkém svátku prosincovém. Uprostřed chladu a tmy, jež se zdají být bez konce, zableskne nenadále, zčistajasna, jiskra, zazáří světlo: narodí se dítě a s ním i naděje. Uprostřed honby za funkcemi, majetkem, slávou, uprostřed uspěchanosti a ideologického blábolení, lhostejnosti a nestoudnosti, rozčarování, přízemnosti, korupce povyšované na druhou přirozenost, vyšlehne náhle, jakoby z ničeho, jiskra, a rázem zpochybní všechnu převrácenou normalitu. Otvírá se šance vystoupit z jeskyně do světa."

Zajímavé období autorova života začalo, když byla jeho žena Alena navržena na místo velvyslankyně do Finska. Začátkem roku 2002 odevzdala pověřovací listiny prezidentce Tarje Halonen a její manžel se synkem Pavlem přiletěli do Finska asi o měsíc později. V knize se dočteme o zákulisí diplomacie, o navázaných přátelstvích a návštěvách z České republiky. „Během oněch čtyř velvyslaneckých let manželky Aleny proběhly ve Finsku desítky různorodých, vesměs oficiálních návštěv z České republiky. Vystřídala se tam mimořádně široká škála delegací. Od všemožných poslaneckých či senátorských výborů a skupin přes různé ministry či ještě početnější ministerské náměstky až k předsedovi senátu, poté premiérovi vlády a na závěr se konala i státní návštěva prezidenta republiky. Hodnocení řady těchto lidí je velmi poučné, často si čtenář na některé z nich změní názor, ať v horším, nebo lepším smyslu. A samozřejmě se doví hodně o Finsku, které mohl autor procestovat, když jeho žena měla své povinnosti a syn byl v mezinárodní škole.

V knize se objevuje řada spisovatelů, politiků a osobností, s nimiž se autor potkával; je to taková kulturní a politická historie druhé poloviny 20. století a začátku tohoto století.

Hana Dvořáková

Kniha má 384 stran a je doplněna řadou fotografií. Vydalo ji nakladatelství Šulc-Švarc v roce 2022.

ŽILI MEZI NÁMI

Jitka Hochmanová (1938 – 2022)

Sestra Jitka Hochmanová bývala členkou staršovstva sboru v Blahoslavově domě, ve kterém zastupovala kazatelskou stanici v Tišnově. Zemřela náhle, v sobotu 28. května, dožila se 83 let.

Narodila se jako jediná dcera manželům Oldřichovi a Josefě Kothbauerovým. Roky jejího dětství výrazně ovlivnila válka. Svého tatínka nepoznala, byl jí jeden rok, když byl zajat gestapem, a čtyři roky, když byl

ve věznici mučen a zabit. V ohrožení však dále zůstávala i její maminka, která také spolupracovala s odbojem. Po válce vyrůstala malá Jitka už jen s maminkou a babičkou; oběma pak v dospělosti také sama dosloužila.

Vychodila základní školu v Tišnově a pak také zdejší gymnázium. Studium na vysoké škole ukončila předčasně – kvůli nepřízni učitelů, snad také z politických důvodů. Vystudovala však druhou střední školu, chemickou průmyslovku, a v tomto oboru pak pracovala podstatnou část svého aktivního pracovního života. Jejím prvním pracovištěm byl Výzkumný ústav vlnářský, kde prožívala spokojené roky. Později působila i na Přírodovědné fakultě MU, v důchodu brigádnicky vypomáhala v Muzeu města Brna.

Ve Výzkumném ústavu se seznámila se svým budoucím manželem, panem Vlastimilem Hochmanem. Vzali se, založili rodinu, společně pak vychovávali své dvě dcery, Jitku a Pavlu. Prožila roky šťastného manželství, až do doby manželovy nemoci a jeho předčasného úmrtí. Ovdověla ve svých 48 letech, o rodinu se pak starala již sama, mimo jiné chtěla umožnit studium své mladší dcery. Obě své dcery přivedla k lásce k umění, které se také stalo jejich povoláním: starší dcera vystudovala obor zpěv na konzervatoři, mladší dcera se stala výtvarnicí, ilustrátorkou.

Poslední roky svého života věnovala sestra Hochmanová tomu, aby zůstala zachována památka jejích rodičů a dočkali se uznání za svou odbojovou činnost. Bylo pro ni velkým zadostiučiněním, když bylo jejím rodičům uděleno čestné občanství města Tišnov.

Sestra Hochmanová byla veselá a obětavá, laskavá. Uměla požádat o pomoc, ale také uměla sama pomoc nabídnout. Tak jsme ji znali i v evangelickém sboru, kam pravidelně přicházela. Chtěla přijít mezi druhé. Chtěla se účastnit bohoslužeb.

„Do Hospodinova domu se budu vracet do nejdelších časů,“ zní vyznání v závěru žalmu dvacátého třetího, který jsme četli při pohřebním rozloučení.

Martin Horák

DÍKY A PROSBY

Náš Pane a Bože, prosíme, abys slyšel naše modlitby.

Přimlouváme se za celou tvou církev,

aby byla společenstvím těch, kteří se nechávají tebou pozvat,

aby byla společenstvím na cestě.

*Aby se nezabydlovala na svatých místech ani v modlitebnách.
Aby byla společenstvím, které nepodléhá obavám
a které se vždycky znovu vrací za lidmi.
K tobě voláme: Prosíme tě, vyslyš nás.*

*Pane, bez tvé moudrosti nerozumíme,
bez tvé pomoci neumíme dobře jednat.
Prosíme, nauč nás naslouchat ti a rozumět,
prosíme, nauč nás naslouchat našim blízkým.
Prosíme, posílej moudré lidi k těm,
kdo touží po vedení pro svůj život,
k těm, kdo hledají opravdovou moudrost.
K tobě voláme: Prosíme tě, vyslyš nás.*

*Pane, prosíme, posílej své pomocníky k těm,
kdo mezi lidmi potřebují zastání.
k těm, kdo jsou na okraji společnosti,
k těm, kdo žijí ve strachu o sebe, o své blízké.
Prosíme tě, abys byl nablízku těm,
kdo se obětují pro druhé.
Zvláště i teď myslíme na muže, ženy a děti na Ukrajině.
K tobě voláme: Prosíme tě, vyslyš nás.*

*Prosíme tě za naši společnost,
kde se často zaměňuje moudrost za chytráctví,
prozíravost za vychytralost.
Tobě předkládáme své tiché přímlyvy za lidi v nouzi. –
Amen.*

Přímluvná modlitba zazněla při konfirmačních bohoslužbách v neděli
12. června v Blahoslavově domě.

Kavárnička v Brně I

Chod kavárničky je celoroční, tedy i o prázdninách se mohou sestry a bratři dříve narození scházet. Na programu bude čtení knihy na pokračování. Ve středu 10.8. nás potěší bratr Jan Franců promítáním pěkných fotografií z cest. A týden na to 17.8. prázdninový program obohatí promítáním snímků z Bulharska sestra Helena Pacasová.

Dvě prázdninové výstavy v Červeném kostele

V Červeném kostele jsou ke zhlédnutí dvě nové prodejní výstavy. Nákup neodkládejte.

Iva Tůmová vystavuje své obálky z časopisu Setkávání.

Iva Tůmová (1978, Brno) se zabývá grafikou, úpravou tiskovin a drobnými ilustracemi. Od počítače ráda utíká k výtvarné práci. Vystudovala oděvní návrhářství, anglický jazyk a výtvarnou výchovu na Pedagogické fakultě Masarykovy Univerzity. Žije v Brně s manželem, ilustrátorem knih pro děti, a dcerami. „Křesťanská ilustrace nabízí spoustu krásných a podstatných témat. Zobrazit mnohdy velmi abstraktní a těžko uchopitelné pojmy je však výzva. Ale právě hledání formy pro obsah je na tom zajímavé.“

Nanako Ishida svůj brněnský projekt nazvala Boží laboratoř stvoření. Ilustrace ke Starému zákonu.

Nanako Ishida (1979, Tokio) se po absolvování tokijské univerzity osudově seznámila s ilustracemi knihy Alenka v říši divů od Dušana Kállaye a rozhodla se v jeho ateliéru na VŠVU v Bratislavě studovat grafiku a ilustraci. V roce 2006 získala její autorská kniha Alenka na šachovnici cenu Národní knihovny za Najkrasnejsie knihu na Slovensku.

Ondřej Macek

HUSOVSKÉ SLAVNOSTI

Johnes hus Magister in Artibz

Vážného 6, Řečkovice

SBOR PÁNĚ CÍRKVE ČESKOSLOVENSKÉ

STŘEDA 6. ČERVENCE 2022

14.30 Hranice vzplála	vzpomínka na reformátora u ohně, referát pronese historik Mgr. et Mgr. Jakub Marša
15.00 Bohoslužba	na památku mučednické smrti, slouží farářky Šárka Chytilová a Anna Štěpánková, káže br. farář Ondřej Macek, ČCE Brno I
17.00 Divadlo Paravánek	Mína a kouzelná babička, představení pro děti

Občerstvení s posezením u ohně - prodej výrobků chráněné dílny Práh - program pro děti - sbírka na pomoc Ukrajině.

PRÁZDNINY VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9 – 12 úřední hodiny
Středa 15:00 kavárnička (pro starší generaci)

30.7. – 6.8.	tábor pro děti (YMCA)	Pustá Rybná
6.8. – 13.8.	sborový pobyt	Blažkov
9.9. – 11.9.	víkendový pobyt s konfirmandy	

Brno II

Středa	úřední hodiny	8.30 -11.30
	10:30 Diakonie Hrnčířská	13. a 27.7., 10. a 24.8.
Čtvrtek	14:30 kavárnička	7. a 21.7. a 18.8.
Sobota	9:30 DD kociánka	2., 16. a 30.7, 13. a 27. 8.

30.7. – 6. 8.	sborový pobyt Blažkov
30.9. – 2.10.	sborový víkend Dobrá Voda

Brno-Husovice

21.7. – 24. 7. rodinná rekreace
24.7. – 31.7. dětský tábor

Brno-Židenice

7.8. – 13.8.	sborový pobyt	Tři studně
15.8. – 19.8.	příměstský tábor	Brno
20.8. – 28.8.	tábor pro děti	Nížkovice

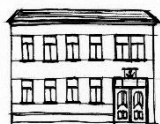
EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

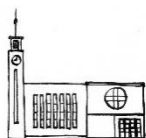
Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I
Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453
email: sbor@cervenykostel.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Ondřej Macek, Iva Květonová, Jiří Gruber, faráři
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Matoulková

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II
Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Martin Horák, Jarmila Řezníčková, faráři
kurátorka: Eva Kazdová
pastorační pracovnice: Marta Marková

Farní sbor ČCE v Brně-Husovicích
Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Jaromír Klimek

Farní sbor ČCE v Brně-Židenicích
Kostel Jílkova 74, fara Konečného 6, tel: 732 819 626
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelka: Radmila Včelná, farářka
kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE - středisko v Brně
Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Lenka Svobodová

**Evangelická akademie,
Vyšší odborná škola sociálně právní**
Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz
Střední zdravotní škola Evangelické akademie
Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,
<http://www.eabrno.cz>
ředitelka: Renata Michálková
kaplanka: Marta Židková

Filipka: Škola příběhem - církevní základní škola
Filipinského 1, 615 00 Brno-Židenice, tel: 724 955 544
email: skolafilipka@gmail.com
<https://skolafilipka.cz>
ředitelka: Ruth Konvalinková

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Verze pro elektronickou distribuci. Ročník 2022 (XXIV).
Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák.
Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 20 Kč. Roční předplatné 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.